

HROZEN

vinohradského evangelického sboru

Číslo 66 / červenec – srpen 2006

<http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>

Flossenbürg—Řezno

Sborový výlet očima cestovatele [9]

Hospodin a lidská spravedlnost — Kázání L. Mamulové [2]

Autorem odpuštění je Bůh — Rozhovor s P. Filipim [5]

Knihy k užítku i potěšení ze sborové knihovny [14]

Jako se sváží požitá obilí ve svůj čas — Rozloučení s L. Rumlem [15]

... a další články

Hospodin a lidská spravedlnost

Kázání na Vinohradech 27.5.2006

Čtení: Ez 33,10-20

Text: Žd 12,14-17

Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána. Dbejte na to, ať nikdo nepromešká Boží milost; ať se nerozбудí nějaký jedovatý kořen, který by nakazil mnohé. Ať nikdo není nevěrný a bezbožný jako Ezau, který prodal prvorozenství za jediný pokrm. Víte přece, že když se potom chtěl stát dědicem požehnání, byl odmítnut. Neměl už příležitost k nápravě, ačkoliv ji s pláčem hledal.

List Židům svou pobídkou zapadá do našeho aktuálního přemýšlení o budování sboru, protože nás vede k tomu, co je důležité a o co se máme snažit — usilujte o pokoj a usilujte o svatost. Bůh člověku nabízí svůj pokoj a svou svatost a člověk má jako odpověď tuto Boží svatost a pokoj realizovat. To jsou věci, o které má u křesťana jít. Budování sboru, společenství, do kterého patřím, je o růstu lidské osobnosti (usilování o svatost) a o mezilidských vztazích (usilování o pokoj a Boží milost pro každého).

Usilujme tedy o svatost, aby naše lidství zrálo. V moderní společnosti se stalo módou pěstovat si svou osobnost. Lidé chtějí vypadat mladě, být krásní, zdraví, štíhlí, vzdělání, chtějí být nezávislí, mít zajímavé názory a případně i náboženství. Vychází spoustu knih o životním stylu, různých rad v časopisech. I na internetu najdeme mnoho zajímavých článků ze všech možných oblastí lidského života. Tato snaha zabývat se sebou, aby člověk vyzrál, aby se stal

osobností jistě souvisí s křesťanským postojem k životu, protože vede člověka k odpovědnosti za své jednání, očekávání i víru.

Když se však začteme do těchto moderních materiálů, zjistíme, že jedno mají společné, intenzivně vedou k soustředění na sebe sama a vlastní prospěch.

Bible nabízí svatost. Z některých tradičních výkladů a představ o svatých vyplývá, že svatost je také soustředění na sebe sama, na vlastní velikost, i když trochu jinak zaměřené a zdánlivě vyšší, protože se soustředí na lidskou morální velikost, zbožný život ve smyslu odříkání, půstů, sexuální zdrženlivosti, pracovitosti a náboženské angažovanosti.

Co je vlastně svatost z biblického hlediska? Je to vlastnost, kterou má Bůh. Slovem svatý, svatost jsou překládány dva hebrejské výrazy, které vypovídají o Bohu. Mají kořeny chasada a kadaša. Jeden označuje Boží laskavost, milosrdenství a dobrotivost, tato Boží vlastnost pak na lidské straně vyvolává zbožnost, správný vztah k Bohu. Druhý výraz znamená odlišenost, oddělenost, novost, jinakost, nesrovnatelnost a to na lidské straně vzbuzuje bázeň až strach. Boží svatost je podstatou celé starozákonní víry. Od Boží dokonalé svatosti se odvíjí způsob chození — života — zbožnosti Izraelců. Vyjadřuje to 3. Mojžíšova 19,2: *“Bud'te svatí, neboť já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý.”*

I Ježíš se hlásí k tomuto verši, když v Kázání na hoře říká: *“Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský*

Otec." Že jde o svatost a Boží dokonalost ve smyslu laskavosti, milosrdenství a dobrotivosti, je zřejmé i ze souvislostí, ve kterých Ježíš slovo o dokonalosti používá: *"Já však pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce."* Ježíš cituje verš z Levitiků o Boží svatosti, která znamená také naprostou dokonalost, protože právě na Boží dokonalosti je patrná lidská nedokonalost, nesvatost, která souvisí s hříchem.

Proto Ježíš nahrazuje svatost dokonalostí, aby bylo zřetelnější, že Bůh nám odpouští naši nedokonalost, neschopnost, náš hřích. Lidské usilování o dokonalost a svatost tedy nesměřuje k mravní síle, ale k laskavosti, milosrdenství a dobrotivosti, kterou překypuje Hospodin. Ke svatosti patří rovněž respekt k Boží jedinečnosti (Boha nelze srovnávat s čímkoli a kýmkoli) a z toho plynoucí i připravenost přijímat nové a nečekané věci.

Slyšeli jsme, že **bez svatosti nikdo nespatří Pána**. Stále znovu si připomínáme, že spasení je Boží dar a člověk si spasení nijak nemůže zasloužit, a přece nás list Židům vyzývá k usilování o svatost, protože bez ní nemůžeme být spaseni, nesetkáme se s Kristem, nevidíme Boží tvář. Jak máme tomuto protikladu rozumět? Můžeme svým usilováním něčeho vyššího dosáhnout? Můžeme svým usilováním spatřit Pána? Ne, stále platí, že Bůh se ujímá člověka a člověk svým snažením nic na Bohu nevymůže. Svatost totiž k člověku také přichází jako dar, jako Boží odpověď na naši víru, na touhu po Boží pravdě, spravedlnosti a lásce.

Když člověk přijme Boží odpuštění, dostane schopnost odpouštět a přijímat i své nepřátele a projeví se na něm Ježíšovo lidství. Když člověk nechá vstoupit

do svého nitra utrpení bližních a dovede plakat nad bolestí tohoto světa, stojí na cestě spravedlnosti, svatosti a má zaslíbení, že bude potěšen. Podobně tomu je s dalšími blahoslavenými, jak o nich Ježíš učil.

Usilování o svatost nejsou lidské výkony, ale stav lidského nitra, člověk, který má namísto srdce kamenného srdce masité, citlivé na lásku k Bohu i lidem.

Usilujte o pokoj se všemi. Usilování o svatost je usilování o osobní růst a usilování o pokoj je o mezilidských vztazích, o růstu schopnosti s druhými vycházet. Pokoj mezi lidmi je důležitá podmínka života. Ježíšovo narození provázelo přání pokoje, s Ježíšem vstoupil do života lidí pokoj. Žít v pokoji patří k touze lidí, a přitom je tak těžké pokoj mezi lidmi udržet.

Jeremiášovými ústy říká Bůh (Jr 33,9): *"A já budu mít jméno k veselí, chvále a oslavě mezi všemi pronárody na zemi, až uslyší o všem dobru, které pro svůj lid učiním. Budou se chvět strachem a rozčilením pro všechno to dobro a pro všechnen pokoj, který svému lidu zjednám."* **Pokoj je tedy podobně jako svatost Božím darem, a přece je současně úkolem věřícího člověka.** Mít pokoj se všemi je v reálném světě nespílitelná vidina. Velmi těžko může mít člověk, který hájí Boží pravdu, pokoj s lidmi zabydlenými ve svém sobectví, s lidmi, kteří dychtí po moci nebo majetku. Když si představíme současný svět, vidíme, jak nereálné je chtít mít se všemi pokoj. A přece, právě v odvaze přijmout **pokoj jako realitu Boží vůle** spočívá schopnost člověka usilovat o pokoj se všemi. Skrze víru je člověk schopen pokoj mezi všemi lidmi vidět, a proto také o něj usilovat. Rozum člověku říká, že tito nebo tamti lidé k sobě nikdy nemohou najít cestu, ale víra říká, Bůh to dokáže.

Toto vědomí, že Bůh ve své dokonalé lásce proměňuje lidská srdce, dává člověku velikou odpovědnost. Kristův učedník se tím podílí na moci klíčů apoštola Petra. **Dbejte na to, ať nikdo nepromešká Boží milost,** nabádá nás pisatel Židům. Máme tedy ve své moci užívat klíče ke vstupu do Božího království. Tradiční výklad mluví o moci klíčů, tedy o moci církve rozhodovat o lidech, zda někdo do království vstoupí či nikoli. Ano, církev, křesťané rozhodují o jiných, ale ne podle svého uvážení, nýbrž tím, že nesou **odpovědnost za to, že nikdo nepromešká Boží milost.**

Ptejme se, nabízí se nám tady způsob misie skrze podbízivou vstřícnost vůči nekřesťanům, nebo naopak skrze hrozby peklem a věčným zatracením? Ne, zdá se, že pisateli listu nejde o schopnost křesťanů druhé přesvědčit, ať sliby či hrozbami, ale o zachování čistoty učení. Dělat misii znamená zvěstovat slovem i činem čistotu učení, pravdu o Ježíši ukřižovaném a zmrtvýchvstalém, nezkreslenou zprávu, že záchrana přišla skrze utrpení a kříž.

**“...; ať se nerozbují nějaký je-
dovatý kořen, který by nakazil mno-
hé.”** Je zřejmé, že již velice brzy vznikaly různě “vylepšené” teorie a pokřivené zprávy o spáse, která je lidem dána v Ježíši Kristu. List Židům byl napsán také proto, že snad lidé začali pohrdat Ježíšovým ponížením a vzhlíželi k nedotknutelným andělům.

Od přemýšlení o odpovědnosti za jiné k odpovědnosti za vlastní život nás vrací připomínka Ezaua, který se lehkovážně

vzdal svého prvorozenství. Každý, kdo se ve svém životě setkal s lidstvím, jak jsme jej poznali v Ježíši Kristu, ten je tomuto lidství dlužen svou odpověď. Proto mějme zájem o svou jedinečnost a svatost. Dobře to poznali lidé kdysi a vědí to i dnes.

Tady můžeme navázat na dnešní čtení z Ezechiele: *“Spravedlnost nevysvobodí spravedlivého v den jeho nevěrnosti, svévole nezpůsobí pád svévolníka v den, kdy se odvrátí od své svévole.”*

Bůh nám každému dává příležitost setkání s pravdou a schopnost rozpoznat správnou životní cestu. Ezau setkání s pravdou svého prvorozenství promarnil a: *“Neměl už příležitost k nápravě, ačkoliv ji s pláčem hledal.”* V jeho životě to sice nebyla konečná, měl další, již jiné příležitosti ke správnému životnímu postoji (uměl Jákobovi odpustit a smířil se s ním), ale již nikdy nemohl naplnit své prvorozenství.

Setkání s Boží pravdou je nečekané a vždy překvapivé, žádá celého člověka. Ježíš v několika podobenstvích mluví o bdělosti, která patří k výbavě věřícího člověka. Způsob, jak být bdělý/á a připravený/á na blízkost Boží jinakosti, je v usilování o pokoj se všemi a svatost, bez níž nikdo nespatří Pána, a ve dbaní na to, aby nikdo nepromeškal Boží milost. *Pane, Ježíši Kriste, ty sám nás svým svatým Duchem posiluj. Amen.*

Lýdie Mamulová

Autorem odpuštění je Bůh

Rozhovor s Pavlem Filipim

Vinohradští i další členové církve vás znají jako brilantního kazatele. Ne všichni vědí, že vám letos vyšly dvě knihy. Vyšly v příznačném souběhu. Kniha *Pozvání k naději* je teoretickou prací o aspektech kázání. Vyšla ale také sbírka vašich kázání. Jak se ve vás samotném doplňuje — a jak třeba ruší — vaše profesionální kompetence, v republice zcela jedinečná, s vašim kazatelstvím?

PF: Ten souběh je mi současně jakousi noční můrou. Publiku jsem k vzájemnému srovnání dal do rukou svoji kazatelskou teorii a praxi. To srovnání, bude-li konáno přísně, vyjde v můj neprospěch, protože se ukáže, že při přípravě kázání často nedodržuji zásady, které v teoretické části vyhlašuji. Tak už to ale je a já čekám na diskusi, kterou knihy vyvolají. Jisté je, že žádná kazatelská teorie plně nepostihne to, jak kdo pracuje na přípravě kázání. To je vždy tvorba *ad hoc*. Jedno jsem se ale snažil dodržovat během celé své kazatelské praxe: totiž že kázání má vycházet z Bible, z pečlivé práce s ní. Exegetické práce se v kázání samotném mnoho neobjeví, neměla by to být exegetická přednáška. Ale kázání by mělo být orientováno na biblické texty, kazatel se má dát jimi inspirovat a vést, o tom jsem přesvědčen odedávna a nemyslím, že bych na tom dnes něco měnil.

Kterou z fází přípravy kázání považujete za nejdůležitější?

PF: Všechny jsou stejně důležité. Meditační fáze, kdy do mé mysli vstupují po-

sluchači, takže čtu text jakoby za ně, jejich očima, s otázkou, co v nich vyvolá. Také se ptám, co vyvolá ve mně. Kontroluji sám sebe, své emoce nad tím textem, i svůj nesouhlas. Stejně důležitá je fáze exegetické práce na zvoleném textu. Důležitá je i práce na vlastním kázání. Kazatel tu musí mít neustále na paměti dvojí: věrnost textu, tedy vlastně Božímu slovu, a lásku k posluchačům.

Souhlasíte s výtkou, kterou lze občas na adresu evangelických kázání slyšet, že jsou to přednášky?

PF: Zejména v dřívější době se mnohá kázání skutečně podobala jakýmsi výkladovým přednáškám. Dnes už to pozoruji méně. Je to určitá slabina evangelické tradice, která jde zpět až k Melanctonovi a která chce učit, poučovat, vštípit posluchači doktrínu. Je to naše dědictví, je to i naše určitá zátěž.

Jak se v kostelních lavicích snášeji člen sboru Pavel Filipi a profesionální homiletik, profesor Pavel Filipi?

PF: Ti dva se někdy hádají. Samozřejmě si ukládám, abych v neděli abstrahoval od své odbornosti. Ale oprostít se od ní úplně asi nemůže nikdo z nás. Snažím se ale poslouchat kázání s dychtivostí prostého bratra Filipiho.

Když mluvíme o vaší cestě ve vinohradském sboru, nelze nevzpomenou vašeho otce, někdejšího kurátora. Opakovaně narážím na to, že ačkoli nebyl fakultně školeným teologem, bývá označován jako „daňkovec.“ Kde se to vzalo? Čtu-li dnes Daňkovy texty, připadají mi místy za hranicí srozumitelnosti. Co to bylo za charisma, které je na Daňkovi oslovovalo?

PF: Můj tatínek je z kořene písmáckého. Jde to zpět k jeho otci, mému dědečkovi, který byl skutečný vysočinský písmák, samouk a vážný badatel Bible. Když pak tatínek narazil na okruh Daňkových žáků a ti ho mezi sebe pozvali, rád mezi ně vstoupil. Nebyl mezi nimi jediným laikem, také bratr Mazel či bratr Čestmír Hudec tam chodívali. Jak to přesně fungovalo, sám nevím. Někdy se sešli i u nás, byl jsem tehdy malý a většinou toho, o čem mluvili, jsem nerozuměl. Ale zaujalo mě, jak oni jsou zaujati, jak nad tím přemýšlejí a vášnivě diskutují. A pak zpívali žalmy. Bible jim byla neustálým podnětem k přemýšlení a rozhovorům. Daněk sám vedl za války tzv. martinský kroužek, který byl otevřen širší veřejnosti. Něco z toho bylo vydáno (1. Petrova).

Na Vinohradech jste byl pokřtěn, konfirmován...

PF: ...i ordinován!

Jak vnímáte pohyb tohoto sboru za posledních třicet let?

PF: Proč zrovna třicet let? V polovině 70. let se myslím nic podstatného nezměnilo. Skutečný předěl nastal koncem 40. let, před příchodem Lubomíra Moravce. Do té doby byl sbor tak trochu klubovým zařízením, chodit do něj bylo společenskou záležitostí. Moravec a po něm Bohuslav Otřísal prosazovali cosi, co bych nazval strategií *sbor jako rodina*. Lišili se jistě v metodách. Moravec byl založen víc pastýřsky, Otřísal směřoval k vyhraněnému vyznavačství. Společný byl oběma přístupům důraz na dostředivost sborové práce. Je ovšem zajímavé, že za faráře Otřísala došlo k několika dospělým křtům. Byli to mladí lidé, získaní pro víru a církve. Pro tyto nové lidi bylo ale vinohradské prostředí trochu těsné. Odcházelí potom do prostředí charismatického či letničního. Na přelomu působení Bohuslava Otřísala a Jaromíra Dusa pak znamenal jejich „exodus“ značný otřes v životě sboru.

Je něco, čemu bychom se od letničních měli učit?

PF: Já nevím. Letniční přesvědčení o dvojfázovosti cesty víry mě nepřesvědčuje, je-li provázeno tak zřetelnou evidovatelností. Pokud jde o bohatší projevy víry a bohoslužeb, tam se jistě můžeme jeden od druhého učit. V jejich základním schématu, v tom povinném rozfázování cesty s jasným předělem a nutnými projevy Ducha, bych ale s nimi nedokázal jít.

Co se za poslední léta ještě na Vinohradech změnilo?

PF: Rozhodně bohoslužebný prostor. Rozhovory o tom trvaly skoro deset let. Je to velmi významné, že se tak dlouho trpělivě diskutovalo, na nejrůznějších úrovních, až ... asi nebyli spokojeni úplně všichni, ale nedošlo k nějakému hlubokému rozkolu. Já osobně jsem ty obrazy velmi vítal. Snažil jsem se nebýt příliš agresivní v jejich obhajobě, ale všechny mají pro mě hluboké poselství a celou kompozici považuji za vhodnou výzdobu evangelické modlitebny.

Narazil jste na představu, kterou lze zaslechnout při každém hledání nového faráře, že Vinohrady jsou sbor prominentní, velkoměstsky snobský? Máte pro tuto představu nějaké vysvětlení?

PF: Jestli to vůbec někdy alespoň trochu platilo, tak snad pro období před nástupem Moravcovým. Od konce 40. let to dávno neplatí, ale ta fáma z nějakého záhadného důvodu žije dál. Kdo dnes u nás má nějaké zvláštní sebevědomí, zvláštní nároky či ambice? Ten sbor není ušlápnutý, zakřiknutý, ale snobský rozhodně také ne.

Co považujete za úskalí, co za naději do dalších let sboru, z čeho pro nejbližší budoucnost máte obavy, z čeho radost?

PF: Obavy vlastně nemám. Radost mám z toho, že se v posledních letech objevila řada mladých rodin s dětmi. V 80. letech jsme měli skutečnou starost, že se vytrácejí děti. Určitě také díky energické práci Evy Šormové se to nyní zlepšilo. Výborné je, že přicházejí a jsou součástí bohoslužeb, po nedělní škole jsou spolu

s námi i při Večeři Páně. Samozřejmě vím, že děti mohou vyrůst a odejít. Moravec měl zásadu, že sbor musí růst. I když prý mnozí odcházejí a sbor se třeba i umenšuje, musí také stále někdo přicházet. Přál bych si, aby to platilo i o vinohradském sboru. Aby rostl, ne nutně početně, ale tímto metabolismem – a za tím pro to vidím radostné předpoklady. Jsem také zvědav, jak se bude vyvíjet otevřenost navenek. Ekumenická i společenská. Je zde již limská liturgie, za Otřísala jsme se pokoušeli o jakési společenství vinohradských evangelických církví. Scházeli jsme se, celé sbory, s CB, JB s metodisty. Nějakou dobu to fungovalo, pak to šlo do ztracena. Považuji tuto otevřenost za podstatnou věc a myslím si, že sbory, které by se ekumenicky i misijně, evangelizačně, chtěly uzavřít, nemají mnoho šancí. Prohosподаří hřivny, které jim byly svěřeny.

Sbor jsme velký. Jak vnímáte komunikaci mezi generacemi? Jak se díváte na možnost setkávání menších skupin či skupinek ve sboru?

PF: Sbor je to veliký, o mnoha aktivitách tudíž vím pouze to, že jsou. Víím, že se schází skupina mládeže, střední generace, vnímám radikální omlazení křesťanské služby. Těší mě to a doufám, že se to promítne do jejich pracovního stylu a záběru. To jsou skupiny organicky vzniklé, věkově nebo svým zaměřením. V některých sborech vznikají také další skupiny, které se scházejí k intenzivnějším modlitbám a studiu Bible, proti tomu bych nebyl, naopak. Pokud to bude integrováno kazatelnou a stolem Páně.

Právě o Svatodušní neděli končí již několikátý rok každonedělní vysluhování Večeře Páně po dobu velikonočního období. Jak tuto praxi, přijatou staršovstvem před několika lety, hodnotíte?

PF: Častější vysluhování je projevem tendence patrné v naší církvi obecně. Málokde se dnes omezují na těch příslovných 4-6 vysluhování ročně, v průměru je to 10× ročně. Model častého vysluhování ve svátečním období velikonočním je zcela legitimní.

Vysluhování Večeře Páně ovšem nelze pouze „zčástit“, jde také o její důraz, jednou spíše velkopáteční, podruhé spíše nedělní, ukazující k příchodu Páně. Evangelické pojetí klade důraz spíše na pátek. Nemusíme tady přesunout důrazy?

PF: Slavit každou neděli Velký Pátek by opravdu bylo deprimující. Ono to tak už ale přece není. Za mého mládí se při Večeři Páně zpívalo hlavně Jezu Kriste štedrý kněže nebo jiná velkopáteční. Dnes se mnohem častěji zpívá Radujme se vždy společně. Sejdeme se dnes takřka všichni. Ještě farář Jerie říkával po kázání, že „kdo se nehodlá zúčastnit večere Páně, propouští se s požehnáním.“ Snad polovina shromáždění pak odešla, zůstala skupina těch jakoby lepších, kteří měli za to, že jsou hodni. Atmosféra Večeře Páně se na to, jak vážná věc to je, a vzhledem k údajnému konzervatismu církve, proměnila opravdu velmi rychle v celé naší církvi.

Je podle vás chybou, když před Večeří Páně chybí kající otázky a společné odpovědi?

8 ■ Můj ideální model bohoslužeb s VP je takový, kde úkon kajícího není ani na

začátku, ani bezprostředně před VP, ale po kázání. Tím je řečeno, že patří do každých bohoslužeb, ale má být organicky navázán na zvěst konkrétní neděle. Tento model máme od nástupu Martina Zikmunda na Vinohradech, jinak se ale v církvi moc neuplatňuje. Já, jelikož nemám odpovědnost za žádný konkrétní sbor, se podřizuji místním zvyklostem sboru, který mě pozve.

Když je ale vyznání i slovo milosti pevnou součástí bohoslužeb, mívám nepříjemný pocit zmechaničtění. Takový kolektivní úkon přece nemůže nahradit individuální zpověď.

PF: Jistě, ale to je jiná otázka. Já považuji za velmi šťastnou formulaci modlitby Confiteor („Vyznávám se, že často hřeším...“), která se používá v katolické liturgii. Je to vyznání, formulované v první osobě, recitované všemi zároveň, a to včetně kněze. Kající společenství se v průběhu vyznání mění v přímluvné společenství („Proto prosím vás, abyste se za mě u Boha přimlouvali.“) Je tam jasně řečeno, že neodpouští kněz, ani my sami sobě navzájem. Navzájem se za sebe přimlouváme, autorem odpuštění je Bůh.

V Praze 8. června 2006, Petr Sláma

Prof. Dr. Pavel Filipi oslavil letos v květnu 70. narozeniny. Rádi mu k nim přejeme vše dobré od Pána Boha i od lidí. Jsme vděční za jeho tichou a bdělou přítomnost v našem sboru i za službu Slova, které se čas od času ujímá. Redakce

27. května 2006, Flossenbürg—Řezno

Z cestovního deníčku br. Svobody Jiřího

Kostel sv. Jakuba v Řezně

Tititi... TiTiTi... TITITi... TYTY-TY... TK. Právě se chystám spáchat akt násilí na budíku, když můj zrak spočine na ciferníku. Jejkote, to je už půl sedmé????!! Nějak jsem zaspal první zvonění. To bude jen taktak. Při přípravě obložených chlebů na oběd vypouštím z úst slova, která by slušný člověk a evangelík k tomu vůbec neměl znát. Kolem sedmé hledím z okna na přistavený autobus a volám (raději telefonem než z okna) Matěji Chábovi, že budu mít asi deset minut zpoždění, nicméně že do oficiálního odjezdu v sedm patnáct tam určitě budu. V sedm deset opouštím dům a potkávám Moniku, která šla dohlédnout na to, aby hladký odjezd nena-

rušil nějaký „hejpočkej z Kladský“. Bráním se zcela oprávněně, že mám ještě pět minut času. No a v autobuse pak stejně ještě asi deset minut na někoho čekáme, aby se posléze všeobecně usoudilo, že ten někdo už asi nedorazí. A tak vyrážíme směr Plzeň–Flossenbürg–Řezno, ačkoli nápis na autobusu hrdě hlásá Prague–Hamburg–London, a ještě spoustu jiných světových měst jako např. Brno, Ostrava apod. Pan řidič se nám představuje a prohlašuje něco v tom smyslu, že doufá, že nás doveze v pořádku tam i zpět. Prostě sympaták. Po cestě k hranicím nám Petr Sláma osvěžuje paměť ohledně Dietricha Bonhoeffera, který ve Flossenbürgu zahynul.

Česko-německý přechod přejíždíme bez zastavení a já si říkám, že můj nový pas, na kterém ještě ani nezaschla barva, je mi vlastně dobrý jen jako podložka pod pivo. Za chvíli již zastavujeme na parkovišti před bývalým koncentračním táborem. Je něco po půl jedenácté. Největší zájem je zprvu, jak to bývá, o veřejné záchodky. Pak odlehčení procházíme budovou komandatury vstříc areálu tábora. Místy mě mrazí a je mi úzko z toho, co jsou lidé schopni napáchat na druhých. Mezi silné zážitky patří listování v objemné knize jmen vězňů. Nacházím tam spoustu českých jmen. Člověku je nanic také z německého perfekcionalizmu, který dotáhl do dokonalosti třeba systém označování vězňů piktogramy: muž, žena + žid, dezertér, asociál... Silně mě také oslovuje kostelík „Ježíš v žaláři“, postavený ze zbytků strážních věží, a vůbec celé „údolí smrti“. A pouze otrlým náturám doporučuji návštěvu krematoria a betonové pitevny. Ach jo.

Na celou prohlídku jsme měli vyměřen čas něco přes hodinu, což bylo zoufale málo. Mám pocit, že takovéto místo si zaslouží, aby se zde člověk zdržel delší dobu. Připadám si totiž trochu jako šmírák, co udělá pár fotek, odškrtne si Flossenbürg ve svém seznamu turistických zajímavostí a jede dál. Nicméně zjišťuji, že s tímhle názorem zůstávám osamocen, takže to dál neřeším.

Autobusem pokračujeme dál do Řezna. Bravurní parkovací manévry našeho pana řidiče na zcela zaplněném parkovišti vzbuzují všeobecný údiv. I autobus pochvalně bručí! První, na co po vystoupení z autobusu narážíme, je nějaký „týpek“, který na nás hned spustil česky něco jako: „Tož já su také Čech“ a „A co tady vlastně kurňa děláte, vždyt' tu nic není, to je jako Praha.“ Nevím, jestli to

**Strážní věž koncentračního tábora
Flossenbürg**

má být pokus o vtip, ale vzhledem k alkoholovému oparu, který se okolo něho vznáší, usuzuji, že to asi myslí vážně. Je mi ho trochu líto. Po chvíli se nám podaří se ho zbavit a nerušeně vyrazíme do centra, které je co by kamenem dohodil. Jsou téměř dvě hodiny a na prohlídku máme vyhrazeny asi tři a půl. Při chůzi po nábreží diskutujeme o krásném kamenném mostě před námi. Přemýšlíme, zda je opravdu do kopce, nebo máme jenom halucinace a zda je možné, že to je „ten“ středověký most, když po něm jezdí autobusy. No, přestože po něm jezdí autobusy, je to „on“. A taky je do kopce — tedy jenom do poloviny své délky, protože pak už je zase z kopce! Docházíme na druhou stranu, protože pak má teprve člověk pocit, že most zdolal. Nicméně zde není nic moc zajímavého, tedy kromě nějaké zaprášené parní mašinky, která nás však nedojme.

Jdeme zpět a bloumáme centrem od kostela ke kostelu. Asi nejzajímavějším je

románský kostel sv. Jakuba, vybudovaný irskými mnichy. Podivují se nad faktem, že celý vstupní portál je zvnějšku skryt do obrovské skleněné krychle, tak to by u nás památkáři nikdy nepovolili! Inu, jaký kraj, takový mrav... Na některých sloupech uvnitř kostela jsou vytesány sverpé obličejy mužů s vousy spletenými do dvou copánků! Jasní trpajzlíci, shodujeme se. Poté se kocháme rozhledem z věže luterského kostela sv. Trojice. Šárka Osladilová je fascinována faktem, že na téměř každém domu je střešní zahrádka, i když je to mnohdy plocha jednoho metru čtverečního z kovového roštu s jedním větším květináčem. My ostatní žasneme s ní. Čas se pomalu chýlí, a tak pospícháme ještě do katedrály sv. Petra. Podobně jako u sv. Jakuba i zde vstup ústí do skleněné krychle, jenomže tahle je uvnitř kostela a je docela malá. „Asi kvůli teplu,“ přemýšlí Šárka. No nevím, je tu zima jako v morně. Ale stojí to za to. Např. deska se jmény všech biskupů od 8. století, umístěná v kryptě, člověka ujistí o tom, že řezenské biskupství je opravdu staré.

Ve zbylém čase stíháme ještě pozřít pár výborných kalných kvasnicových piv. A pak hurá do autobusu. V dobré náladě kolem šesté opouštíme Řezno. Nedojíždíme ale daleko a autobus pod jedním mostem zastavuje a řidič vystupuje. Po chvíli vystupuje Matěj, a když se za chvíli vrací pro Petra Slámu, aby překládal z němčiny, začínáme tušit, že se „něco“ děje. Ve chvíli, kdy k nám dozadu přichází řidič, zvedá poklop podlahy a prohlašuje cosi o tom, že „tady to neteče“, je naše tušení o něco konkrétnější. Pomalu vystupujeme a zjišťujeme, že z našeho autobusu teče nějaká tmavá tekutina. Naštěstí tu zastavil jakýsi místní dobrodruh, opravář aut a všeměl v tepláčkách,

Kostel sv. Petra v Řezně

co zkoumá, co s tím. To ovšem až poté, co ho ostatní vyprostili zpod autobusu, kde se zapřičil — po zastavení se totiž vyřítíl ze svého auta, a než stačil kdokoli cokoli říct, hupsnul pod náš bus. Jirka Fučíkovský mezitím při pohledu na jeho rozpadající se auto přemítá o tom, jak úspěšným autoopravářem asi je. Hodiny pomalu ubíhají. Bratr Aleš Laichter ležérním mácháním ruky odkloňuje automobilovou dopravu a naši mládežníci se mě jdou zeptat, jestli ten balíček se semínky, co našli v autobuse, obsahuje to, co si myslí. Podle čichu jejich předpoklad potvrzují. Nálada je prostě výborná, popijíme whisky a slivovici, kterou Jirka a Matěj mají naštěstí s sebou (tedy naštěstí — trochu Matěje podezřívám, že tuto kulturní vložku měl předem připravenou) a přemýšlíme, že bychom mohli využít nabídku „noci otevřených kostelů“, která se v Řezně dnes koná. Také disku-

tujeme nad tím, zda nápisy měst na autobusu náhodou neznačí místa, kde všude měl autobus poruchy. Řidič nakonec odmítá nabídku pomoci místního bus-servisu s tím, že to stejně nesmí, a rozhoduje se, že pojedeme. Sice mu prý moc nejde točit volantem, ale do zatáček zpomalí. Mládež běží ještě nasbírat k řece písek na zasypání mastné skrvny a pak pomalu vyrazíme směr Praha. Vždy po ujetí několika desítek kilometrů zastavujeme u pumpy, aby Matěj koupil řidiči, který neměl peníze, kapalinu do posilovače

řízení, aby mu to lépe točilo, a sám sobě tabulku čokolády na uklidnění. Na Zličíně ještě přeseďme do dalšího autobusu, který nás odváží až na Vinohrady. Je něco kolem půlnoci. Unaveni, ale v dobré náladě se rozcházíme domů. Dnešní den nás všechny obohatil. Petra tedy určitě, pomyslí-li na to, kolik nových slovíček z konstrukce autobusů se naučil. Už se moc těším na další sborový výlet — vždy jsou totiž velmi napínavé.

br. Svoboda

Sobotní výlet aneb „máš něco, co bys nebyl dostal? (1K 4,7)

Z cestovního deníčku Petra Slámy

Podle internetu měl autobus jet z nové stanice metra na kraji Prahy. Cestou tam se stavíme ve volební místnosti. S nově oprášeným občanským uvědoměním (kdyby tak vše ostatní šlo stejně hladce) spěcháme na autobus. Jenomže chybička se vloudila. Autobus

odjel před deseti minutami. Tento nejede do Struhařova, ale do Mukařova. Dva kilometry od sebe? To bereme. „S kolem vás ale nevezmu, máme to zakázané,“ tváří se řidič nesmlouvavě. Marta němě natahuje moldánky. „Tak si nastupte, ale zadními dveřmi — a pořádně se držte,“

smilovává se řidič nezměněným tónem. Vystupujeme po půl hodině. Mukařovskou ulicí na Struhařov hvízdají auta. Marta strachy několikrát padá z kola a brečí. Po minutě stopování zastavuje podnikatelská dvojice v dodávce. „Jasně že jsem,“ opácí řidička na naše „To jste hodná.“ Martu dopředu, nás s jejím kolem posadí na smotané dráty v nákladovém prostoru. Vezou nás asi pět kilometrů. Tohle že je Struhařov? Už jsme zde byli dříve, teď ale ne a ne najít ten správný úhel pohledu. „Kulturák? Ten tu přece nemáme,“ diví se místní. Jsme v jiném Struhařově. „Musíte do Mnichovic, asi čtyři kilometry, pak vlakem do Stránčic, no a tam už to je.“ Klikatou silnicí opouštíme pěšky vesnici. Kolo na ramenou, protože zatáčky jsou nepřehledné. Zastavuje další dvojice v malém osobním autě. Přeskládají kufř, něco si berou na klín, aby se tam vešlo kolo. Lucka líčí náš omyl. „U Štířína? Tak vás tam hodíme.“ Odklánějí se od původní trasy a za chvíli vjíždíme do Struhařova, toho správného. Zastavují před ulicí jménem Slámová. Bílý dům a v něm Herzovi, však je mnozí znáte ještě z doby, kdy bydleli na Vinohradech. Tři kluci a malá sestra, dnes právě roční. Po báječném obědě s dortem pro oslavenkyni vyrazíme na výlet. Jonáš vede výpravu, projdeme Kostelcem u Křížku a vracíme se lesem. Je hezky, povídáme si. Marta se konečně může trochu projet. Začala jezdit na kole před několika týdny, už se udrží a učí se brzdit. Jen správně našlápnout při rozjezdu zatím neumí. Na lesní cestě svažující se skopce se na chvíli ztrácí z dohledu. Po té chvíli ale slyšíme jekot, jako

když na nože bere. Jonáš zostra vyrazí, já doháním za ním. Marta zkroucená vedle kola, zkrvavené koleno, místo oka monokl. Má sice helmu, ale brečí, že jí bolí hlava. Na helmě je hluboký vryp. Nesu ji dál v náručí, po několika minutách usíná. Kolo upevňuje Zuzka k Bětce na kočár. Spěcháme, abychom stihli autobus. Jenže chybička se opět vloudila. Ještě jeden blok a jedna křižovatka ... a od zastávky v dálce mizí zadní světla linky do Prahy. Čekat hodinu a půl na další? Kde se vzala, tu se vzala Zuzčina kamarádka. Po několika větách rozhoduje, že to chce dětskou ambulanci v Krči. Loučíme se s Herzovými, nasedáme do jejího auta a za dvacet minut projíždíme bránou Thomayerovy nemocnice. Pod dojmem ztišeného nemocničního prostředí a nezvyklých vůní Marta ožije. Syčí, když jí sestra buničnou s dezinfekcí čistí rány. Líbí se jí pozornost, které je nyní středem: několik rentgenových snímků, prohmatání páteře, neurologická zkouška. Zdá se, že uvnitř je vše v pořádku. V metru cestou domů si Marta spokojeně rekapituluje, komu všemu bude moci ukázat svou bouli a rány: paní učitelce ve školce, dětem. A zítra kostel, no to je super (čti: supel)!

A to je celé. Kdybych to vzal odzadu, zažili jsme odbornou, rychlou a přátelskou nemocniční péči, což není samozřejmost. Kní vedl řetěz dobré vůle, dlouhodobého přátelství i nenadálé pomoci. Z naší strany drobné i větší chyby. V protisměru lidská vlídnost v takové hustotě, jaké bych se v jednom dni nenadál.

Petr Sláma

Knihy k užitku i potěšení

Ve sborové knihovně a nejenom v ní najdeme vedle beletrie, historických a filozofických knížek, slovníků, cestopisů a dětské literatury také Bible. Že ji máme k dispozici, je pro nás samozřejmé, ale není tomu tak dosud všude.

Na světě žije přes šest miliard lidí, hovořících více než 6000 jazyky. A právě poskytnutí Bible v mateřském jazyce co největšímu počtu lidí, kteří o ni stojí, je cílem Spojené biblické společnosti (UBS). U nás je jejím členem Česká biblická společnost (ČBS), která byla založena nově v roce 1990.

Kořeny činnosti biblické společnosti v českých zemích sahají až do 19. století a navazují na založení Biblické společnosti britské a zahraniční v roce 1804, kdy „Sklad Biblické spol. britské a zahraniční“ byl u nás založen již v roce 1865 a samostatná česká pobočka v roce 1920. V roce 1949 vznikla Biblická společnost československá, jejíž činnost však byla násilně ukončena v r. 1953.

Současná ČBS je od roku 1996 členem zmíněné mezinárodní UBS a slouží všem církvím a zájemcům o Bibli v naší zemi. Usiluje, aby u nás byla Bible každému dosažitelná ve srozumitelném jazyce a za přijatelnou cenu k osobní četbě, evangelizaci, studiu i pro liturgické účely.

V minulém roce biblické společnosti na světě poskytly čtenářům na 581 mil. biblických textů, z toho bylo 20 mil. kompletních celých Biblí, 18,5 mil. Nových zákonů, 33 mil. jednotlivých knih Bible a zbytek kratších biblických pasáží. Bible již byla přeložena do 2 355 jazyků, avšak stále ještě zbývá 4 000 jazyků, do kterých přeložena není.

I Česká biblická společnost (a jejím prostřednictvím každý z nás) se však aktivně může zapojit do podpory překladů a vydávání Bible v mnohdy i exotických zemích, jako je Bolívie, Malawi, Kuba, Kazachstán, Togo, Myanmar, Benin, Guyana, Zimbabwe, Kambodža apod.

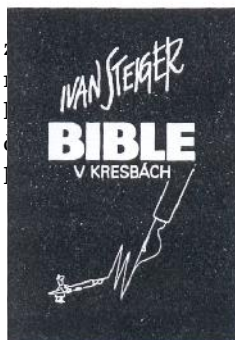
Miloš Lešikar

□ Recenze

BIBLE V KRESBÁCH

(Ivan Steiger, vydalo ENA – Kalich a Česká biblická společnost 1990, 348 str., tvrdá vazba)

Jedná se o knížku spojující soudobou kresbu a biblický text. Biblí v kresbách vydaly původně v roce 1989 Biblické společnosti v Mnichově a již koncem téhož roku ji dramaturg a karikaturista Ivan Steiger (žijící v Německu ale původem z Prahy) připravil také pro české vydání.

Starého i No-vého duché kresby, které zkratce neotřele slovo s naší sou-
dí přejná slova Vác-
von Weiszäckera.

Miloš Lešikar

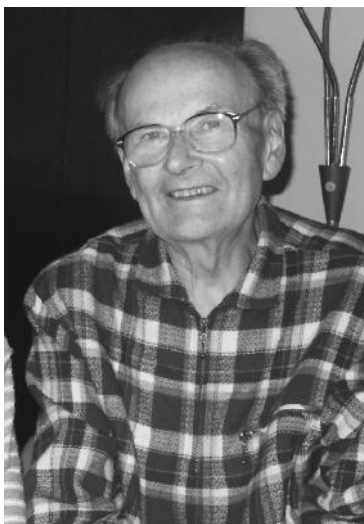
Jako se sváží požaté obilí ve svůj čas...

Rozloučení s bratrem Ladislavem Rumlem

Je to krásný obrázek, který si vybavíme nad veršem z Jóba 5, 26, zvoleným pro dnešní rozloučení. Palčivý srpnový den, požaté pšeničné pole a ženci, kteří se snaží rychle svézt úrodu do stodoly, než přijde podvečerní bouřka. Obilí bylo vyzrálé, dá svůj užitek hospodáři a mnohým lidem. Zralost, vyzrání tedy znamená být se svým úkolem hotov, být připraven předat výsledky své práce a složit účty ze svého konání; je to vlastně konec jedné etapy, ale taky začátek té druhé. Vždyť i pšeničné zrno nepřináší užitek, dokud je na poli, ani při žni, ale začne plnit svůj úkol až teprve po sklizni.

Zralost, sama o sobě je pojem, který v Bibli nenajdeme. Zato nám však Písmo přesně a úplně vykresluje cestu, po níž člověk k osobnostní a duchovní zralosti dospívá. Je to cesta pokorného hledání, důvěřivého zájmu o vše, co nám předali rodiče a dobří učitelé — cesta, která vede k poznání a přijetí toho úžasného tajemství, jež nám přináší ve svém evangeliu Beránek Boží. Je to cesta, kterou člověk nikdy nejde sám, ale vždy obklopen sborem těch, kteří ho podporují a které on podporuje. Cesta, po níž lze bezpečně jít jen ve stálé modlitbě, v naději upřené k zítřkům a v trvalém pokání. Pohonnou silou při tomto putování je láska. Vděčná láska ke Stvořiteli, který nám dal život a naučil nás milovat své bližní. Láska tvůrčí, vynalézavá, obětavá.

Ladislav Ruml, s nímž se dnes loučíme, je a zůstává poutníkem na této cestě. Protože tělesná smrt cestu nezakončuje, ale naopak otevírá poutníkovy výhled na něco dočista nového, na Boží království,

keré si my, pozemští červi, neumíme ani představit. Poutníkovi se stává jasným to, co my zde na zemi nechápeme, na co je i naše víra slabá. Přesto toužíme dobrat se té víry, že jednou budeme zase všichni spolu, tam, u Pána! Jedno je nám však jisté — že Ježíš Kristus byl vzkříšen z mrtvých mocí svého Otce, a tím odebral smrti konečné slovo, konečný ortel nad lidskými životy. Ladislav Ruml tedy vstoupil do onoho města, o němž praví kniha Zjevení, že v něm není chrámu, září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek.

Ladislav Ruml se narodil v Poděbradech z věřících rodičů, z nichž jeden byl z luterské církve a druhý z reformované. Rodiče se však uměli shodnout na podstatném a plně si porozuměli, své děti proto svěřili poděbradskému sboru, výbornému faráři J.B.Jeschkemmu, sestře katechetce Antonii Slámové i občasnému

vlivu kazatele Vančury, pozdějšího biskupa Jednoty bratrské. Vyrůstal tedy mladý Lád'a ve svém duchovním životě z Bible Kralické, veden heidelbergským katechismem. Slovo Boží se mu stalo nejvyšší autoritou a pod jeho pravdu a moc se rozhodl položit každý krok svého života.

Kladu zvláštní důraz na tuto přísně reformovanou školu mladého Ládi, aby nám ve vinohradském sboru bylo jasno, proč reagoval tak záporně na nástěnné obrazy v našem kostele, když jsme je zde před sedmi lety odhalili. Jevily se mu být prohřeškem, hrubým porušením druhého příkázání. Přesto však, že věci příkládal zásadní význam, zůstal členem našeho sboru, zůstal věrným společenství sboru v pevné důvěře, že bude, i přes ty obrazy, slyšet z kazatelný jasnou zvěst evangelia Kristova.

Vrátím se však do jeho mladých let, kdy došlo k velkému zbohacení a vyplnění jeho života, když našel životní družku v paní Drahomíře a když bylo jejich

manželství požehnáno narozením syna i dcery.

Kdekoli pak Rumlovi bydleli, byl jim vždy evangelický sbor druhým domovem. Jejich přátelská otevřenost a zájem o druhé lidi je učinila středem skupiny, která se s velkou vděčností u nich scházela. Vzpruhou a radostí byla Lád'ovi i chata u Jílového, kde byl při zahrádkaření v živém styku s přírodou. Když pak paní Dášu postihlo znehybňující onemocnění, stal se Lád'a jejím věrným pomocníkem a průvodcem.

Odešel tedy Ladislav Ruml v plné zralosti svých let, povolán tím, v něhož uvěřil. V našich myslích zůstane vryta vzpomínka na jeho nekončící laskavost, náruč otevřenou k pomoci. Především však bud'me vděční našemu Pánu, že nám v Ladislavu Rumlovi dal poznat svědka pevné víry a upřímné lásky.

Samému Bohu bud' sláva, na věky věků!

Vojtěch Zikmund

O činnosti mateřského centra

Již pátým rokem poskytuje náš sbor velmi pěkné domácí prostory v přízemí maminkám na mateřské dovolené a jejich dětem. Náš sbor (a tedy my všichni) umožňuje veliký luxus, hradí veškeré náklady na spotřebu energií a nežádá od matek žádné placení nájmu. Všem patří za to veliký dík.

Otevřeno máme třikrát týdně vždy od 9:00 do 12:00 hod. Každý týden máme pro maminky připraven výtvarný (ruko-

dělný) program. Některé programy připravujeme svépomocí, na jiné zveme profesionální výtvarnice. Velikému zájmu se těší pletení košíků z pediku, které pořádáme už téměř pravidelně jednou za půl roku. Z dalších činností zmíním potisk triček a tašek linorytovými tiskátky, výroba vitráže, malování na hedvábí, kurs drátkování a jiné. Pokračujeme také v tom, že každý měsíc k nám zveme divadlo pro nejmenší děti. Právě na tuto aktivitu se nám letos povedlo získat od MČ

Praha 2 grant ve výši 30 000 Kč. Z toho máme velkou radost. Hraje se nahoře na faře a cestu k nám na divadlo nachází průměrně tak 20-25 maminek se svými dětmi. Oznamení o akci posíláme do Novin Prahy 2.

O provoz našeho centra se starají tyto sestry: Ester Slaninová, Markéta Mrázková, Ladka Königová, Jana Melicharová, Zuzana Bruknerová. Nejenom s financemi pomáhá Eva Svobodová.

Pokračujeme i v další aktivitě. Dva-krát ročně u nás pro naše centrum pořádá sestra Magdalena Jelínková se svými spolupracovnicemi burzu dětského i jiného ošacení, sportovních potřeb, hraček. S organizací nám velice vydatně pomáhá sborová sestra Jarmila Raisová. Letos jsme se sešly třikrát na úklidovou brigádu — bylo potřeba protřítit hračky, uklidily jsme „kobku“ a také dvoreček napravo od modlitebny. Průměrná návštěvnost centra je 2-3 maminky na den.

Ale to jsou jen čísla a fakta. Je zde však i něco, co čísla vyjádřit nelze. Naše centrum je otevřené veřejnosti. Přicházejí k nám maminky z různých prostředí, v různých situacích. Intimní prostředí „Domovinky“ umožňuje spolu mluvit o radostech i starostech mateřství, ale i o závažnějších otázkách. Mnohdy se MC stává spontánně a zcela přirozeně místem ekumény — přicházejí k nám maminky z různých církví (katolické, baptistické...) a jejich rozhovory jsou pak misijní půdou, neboť se jich účastní i maminky, které se k žádné církvi nehlásí.

Bylo velmi pěkné, když nás pravidelně navštěvoval pan farář Strádal, přicházel mezi nás a všechny pozdravil. Sledoval i divadelní představení. Myslím, že to bylo pro lidi „zvenku“ velmi příjemné.

Myslím, že my všechny organizátorky bychom velice rády předaly našim návštěvnicím informaci, že v tomto našem moderním světě plném otázek je veliký ukazatel a nesmírná hodnota — zvěst Písma svatého. Jsme si však vědomy své nedokonalosti a mnohdy malé přesvědčivosti. Je to možná výzva do budoucna. Zvláště ženy vycítí a odhalí jakoukoli pochybnost či neúplnou čírost našeho přesvědčení. Víc nepřijdou.

Děkujeme všem, kdo se za nás modlí, prosíme o vaše přímluvy i nadále. Chceme v naší práci pro vinohradské maminky pokračovat. Také srdečně zveme na posezení při šálku kávy či čaje, rádi vás v mateřském centru uvítáme. Kdyby vás napadly nějaké otázky či pochybnosti, prosím obraťte se na kteroukoli z nás.

Ještě by se dalo mluvit o mnohém: třeba o dětech, které k nám přicházejí, o tom, jak i nás organizátorky práce v centru sblížuje. Ale to třeba zas příště.

Za přispění kolegyně z MC vypracovala
Zuzana Bruknerová

Mé domácí brouzdání

Byl jsem redakcí požádán o článek do sborového časopisu. Rád jej píšu. Tentokrát volím relaxační téma. Chci napsat několik vět o svých oblíbených procházkách. Když jsme bydleli v Przně, rád jsem chodil na „paseky“. Naše fara se nacházela takřka na konci vesnice. Na svou procházku jsem vyrážel směrem na „Palesko“, podél potoka, kde převažoval listnatý porost. Úzká asfaltová cesta se klikatila a ostře zvedala do kopce. Po přejití pásu smrkového lesa jsem se ocitl na vyvýšenině, z níž již bylo možno pozorovat okolní vršky. Po dalším půlkilometru stoupání podél osamocených chalup se již nebylo možno ubránit dojetí: před člověkem se tu otevřelo úchvatné panorama vsetínských vrchů. V dálce bylo možno zahlédnout na jednom kopci roztroušené domky obyvatel Malé Lhoty, od níž je jen kilometr vzdálena a v jakémsi kotlíku uzavřena Karafiátova Hrubá Lhota. Na druhé straně se lesknou střechy příbytků, v nichž žijí a hospodaří usedlíci na vršku zvaném Čarabovská. Ten patří do obce Mikulůvka, o kterou jsem se také pastoračně staral. Na Čarabovské jsme měli dvě věrné rodiny, u nichž se také čas od času konaly pobožnosti. Obě rodiny dosud chovají krávy i koně. Hlavní výdělek jim však obvykle plyne z práce v lese. Na prženských „horních pasekách“, jak se tomuto místu čnicímů na samém hřebeni říká, žije též několik členů sboru. Převážně však jen starší lidé nebo staří mládenci. Místní rodiny si ponejvíce v 70. letech nastavěly domy dole ve vesnici. Přesto paseky k Pržnu patří. Chodí sem rádi nejen myslivci. Já jsem si při této procházce

vždy uvědomoval svůj domov, za který jsem byl vděčný.

Jinou procházku jsem si našel v opatství sv. Jana Křtitele v Minnesotě. Zde dominují vodní plochy. Zvláště jezero Sagatagan má až tajemný ráz. Cesta kolem něj je lemována náboženskými symboly i pestrou směsí zeleně. Kamenná kaple na jeho konci bývala destinací těchto procházek. Po cestě člověk mohl spatřit třeba strom ohryzaný bobry, pobíhající veverka a zvláště všudypřítomné divoké husy. Ty člověku létaly nad hlavou i čeřily vodu jezer či přidružených močálů. Na tomto území jsem se učil znovu modlit Otče náš — povzbuzen Calvinovým výkladem. V atmosféře určené benediktinskou modlitbou a otevřeností ke Kristu jsem pociťoval domov. Nedokázal bych si představit vhodnější prostředí pro studium reformace.

Další trasu jsem pro sebe a své blízké objevil zde v Praze. Pro vás to nebude vůbec nic nového. Jednotlivé parky jsou pro tento účel krátké, proto jsem se rozhodl spojit několik vinohradských parků dohromady. Jde o cestu z Korunní ulice na Vyšehrad. Nejprve projdu Kladskou ulicí — pod okny Jirky a Evky Svobodových a rodičů. Přejdu Moravskou ulicí, v níž žije sestra Langrová, a pak také Lužickou ulicí, v níž bydlí sestra Frantíková a Šarounovi.

Vedle jazykové školy seběhnu po schodech dolů, projdu zbytkem Bezručových sadů a překřím ulici Francouzskou, přičemž si vzpomenu na Krupičkovy a Bruknerovy. Pak mne gravitace

táhne dolů směrem ke Grébovce. Tam nemůžu než obdivovat Mořice Gröbeho za to, že nechal zbudovat toto nádherné letovisko. Pod italskou vilou se rozprostírají vinice, které mi připomínají, odkud Vinohrady dostaly svůj název. Grébovkou procházím napříč — nad umnými terasami směrem k Západu. Poté mne čeká asi 150 metrů po ulici Perucká, kde najdu skrytou stezku pro pěší, která mne propojí s Nuselskými schody. Jen 2-3 minuty chůze po Bělehradské směrem do kopce mne přivedou do krásné Folimanky. Zde kráčeje pod městskými hradbami kochám se svěží vůní rozkvetlého parku, přeždu ulici Na Slupi (nedaleko odtud bydlí Lenka Wijnhorstová s Honzíkem a maminkou) a podchodem pod železnicí se dostanu do Lumírových sadů. Pak už je Vyšehrad vzdálen jen co by kamenem dohodil. Za impozantní Leopoldovou branou naleznu rotundu sv. Martina, starou více než 900 let. Tato rotunda jako by předznamenávala památnost celého Vyšehradu. Vyšehradský Slavín s hroby Dvořáka, Smetany,

Nerudy, atd., chrám sv. Petra a Pavla, Myslbekovy sochy, ale i Vyšehradská skála opředená pověstmi, nemluvě o pohledu do stejnojmenné městské čtvrti — to vše navozuje vděčnost za české duchovní a dědictví. Až se mi zdá, že Vyšehrad v sobě kondenzuje význam Prahy z určitého hlediska silněji než Hrad a Staré Město. Možná také proto, že se nachází poněkud stranou hlavního turistického ruchu. Na Vyšehradu si těžko nevybavit slova naší hymny: „Země česká, domov můj“.

Věřím, milí čtenáři, že jste učinili podobné zkušenosti, ať už zde nebo na jiném místě naší vlasti. Ať Vás léto přimkne blíže k domovu, třebaže budete cestovat do zahraničí! My křesťané si můžeme navíc kdykoli a kdekoli s vděčností připomínat úvodní slova žalmu 90: „Panovníku, u tebe jsme měli domov v každém pokolení! Než se hory zrodily, než vznikl svět a země, od věků na věky jsi ty, Bože.“

Martin T. Zikmund

□ Z jednání staršovstva

Staršovstvo na své pravidelné schůzi 8. 6. mj.:

■ bylo seznámeno s novými výsledky práce komise pro hledání nového faráře a promýšlelo další postup, také schválilo

rozšíření této komise o Filipa Krupičku;

■ schválilo uvolnění částky 6 000 Kč na nákup kytary pro sborové využití;

■ rozhodlo přenechat za odvoz jedno či obě nepoužívaná harmonia sboru ČCE v Kobylisích.

(es)

□ Sborové akce o prázdninách

O prázdninách se konají bohoslužby každou neděli v 9.30. Káže při nich Martin Zikmund, kromě neděle 9.7. (J.Strádal) a 16.7. (A.Laichter).

Sborový tábor v Orlovech se koná od 26.8.2006 do 2.9.2006

Do poloviny srpna prosíme odevzdávejte do připravených krabic anketu týkající se priorit při hledání faráře. Výsledky ankety chceme uveřejnit v zářijovém čísle Hroznu.

Na 24.9. se plánuje sborový výlet do Tisu — manželé Strádalovi společně s místním farářem Michalem Kittou nás srdečně zvou na bohoslužby a výlet do okolního krásného kraje. Podrobnosti v září.

Hrozen vinohradského evangelického sboru

Vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 18. každého měsíce. Redakční kruh tvoří **Matěj Cháb** (chab@idealtour.cz), **Miloš Lešikar**, **Petr Sláma** (slama@etf.cuni.cz), **Jana Šarounová** (sarounova@quick.cz) a **Blanka Uličná**. Tiskovou verzi v programu OpenOffice.org připravuje **Tomáš Osladil**, internetovou **Jan Šaroun** (saroun@quick.cz). Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**